

nak kérdésével a kormány most tárgyal a Közalkalmazottak Nemzeti Szövetségével.

Drózy interpellációja a rézgálicról.

Drózy Győző holnap sürgős interpellációra kér engedélyt a rézgálic ügyben. Interpellációjának lényege az, hogy több zalamegyei község részéről annak idején a pénzt felhozták Budapestre s kereslek pénzügyminisztert, államtitkárt, pénzügyminisztert, de sehol sem akarták tőlük a rézgálicra a pénzt elfogadni. Drózy holnap

fel fogja szólítani a földmívelésügyi minisztert, adja ki a rézgálicot a községeknek, a pénzt pedig 3,800.000 koronát leteszi a Ház asztalára.

Dénes István és Gaál Gaszton lovagias ügye.

A Dénes István és Gaál Gaszton képviselők között felmerült lovagias ügyben a volt házelnök távolléte miatt a felek megbízottai a tárgyalásokat még nem fejezték be. A tanácskozások szerdán folytatódnak. Az affért valószínűleg fegyveresen fogják elintézni.

Összeomló házak és a város tanácsa.

(A Szeged tudósítójától.) Majdnem minden tanácsülés tárgysorozatán szerepel néhány házbontási javaslat. Balogh Károly tanácsnok, az építési ügyosztály vezetője referálja ezeket a kényes kérdéseket. A hétfői tanácsülésen is szerepelt több belőlük. Az előadó javaslata majdnem minden esetben a következőképpen hangzik: *Az épület dűledezik, a falon széles repedések látszanak. A mérnöki hivatal megállapította, hogy életveszélyes, ajánlatos lenne a lebontása.* Mivel azonban ezekben a hivatalosan is életveszélyesnek minősített lakóházakban emberek laknak, akiknek máshol való elhelyezése a lakáshiány miatt lehetetlen, az előadó véleménye szerint a tanácsnak arra kellene felhívni a kérdéses ház tulajdonosát, hogy az értesítéstől számított tizenöt napon belül javíttassa ki a hibákat, hártsa el a lakók fejről az életveszélyt, mert ellenkező esetben a szabályrendeletben megállapított pénzbírsággal sújtják.

A tanács tagjai között azonban vannak olyanok is, akik háztulajdonosi szempontból vizsgálják a kérdést és megállapítják, hogy a jelenlegi nehéz viszonyok között egy háztulajdonos sem kötelezhető nagy költségű tatarozásra. Ez az elv a tanács többségének az elve és így minden esetben úgy mondják ki a határozatot, hogy a háztulajdonos felhívandó a szükséges javítási munkálatok teljesítésére, de minden büntető szankció nélkül hivandó fel.

Az ilyen szelidhangú felhívásnak más nem lehet az eredménye, minthogy minden marad a régiben, a dűledező házfalak repedései tágulnak, az életveszély nő és a szerencsétlen lakók minden pillanatban el lehetnek készülve arra, hogy fejükre szakad a ház. Katasztrófa szerencsére eddig még egyetlenegy esetben sem történt, ez azonban nem garancia arra, hogy ezután sem történik. És ha történik, nem tudjuk — ki vállalja majd a felelősséget, a mérnöki hivatal bizonyára nem, hiszen az életveszélyes épületek lebontását javasolja minden esetben, — a rendőrség szintén nem, hiszen idejében felhívja a mérnöki hivatal figyelmét ezekre a veszélyes épületekre, a lakáshivatal arra apellálhat, hogy a dűledező házak lakóit nem helyezheti el sehol sem, amikor minden szükség-lakás zsúfolásig megtelt. A város tanácsának „méltányos” intézkedéséhez férne néhány szó, de végeredményben a lanyha intézkedés indokolása: elfogadható érv. *A felelősségnek tehát nincs gazdája — látszólag legalább nincs.* A valóságban azonban mégis csak a város hatósága a felelős, mert *szükség esetén kell lenni megfelelő számú szükséglakásnak*, mert a város minden polgára joggal megkövetelheti, hogy — ha más nem, hát a hatóság hártsa el az életveszélyt, ha másképpen nem lehet, hát építkezéssel. *Szükség-lakások építésére pedig kell pénznek lenni, ha földberek emelése árán is.*

Bitó István hősi halott negyvennyolc filléres hagyatéka.

(A Szeged tudósítójától.) Bitó Istvánról csupán annyit árulnak el az idevonatkozó hivatalos irások, hogy katona volt és 1917-ben a földreszabadított pokol valamelyik gyilkos frontján hősi halált halt. Hátrahagyott ingóságait, talán egy horpadt gyufaskatuját, egy csorba szegedi halbicskát, néhány megcímzett piros tábori lapot, egy szakadozott bugyellárist és benne 48, azaz negyvennyolc fillér készpénzt osztrák-magyar értékben, annak rendje és módja szerint hivatalosan elküldték szülővárosába, Szegedre. Itt a katonai hatóságok, mivel Bitó István hősi halált halt katona szabályszerűen és végérvényesen kilépett a fegyveres erő kötelékéből, az ügyet, illetve Bitó István hagyatékát hivatalos irás kíséretében áttették az illetékes polgári hatósághoz a hagyatéki eljárás lefolytatása végett. Az irások a járásbíróshoz kerültek. A járásbíró megállapította, hogy a törvényes örökös öz. Bitó Istvánné és a hagyatékban leltározott negyvennyolc fillér készpénzt hivatalosan átutalta a város főpénztárába azzal, hogy azt öz. Bitó Istvánné bélyegtelen nyugta ellenében adja ki.

Itt kezdődik azután Bitó István hősi halott negyvennyolc filléres hagyatékának hosszú kálváriája. A város tanácsa külön határozattal elfogadta a negyvennyolc filléres hagyatékot és a járásbíró végzése értelmében utasította a főpénztárt, hogy a letétet a törvényes örökösnek adja ki. Erről a határozatról — így kívánják ezt a törvényes szabályok — értesítette a tanács a járásbíróshoz, a könyvvivőséget, a számvivőséget, a főpénztárt és — a törvényes örökös, Bitó István hősi halált halt katona özvegyét. Minden a legszabályszerűbb rendben megtörtént, csupán az a jelentéktelen körülmény akasztotta meg az eljárás befejezését, hogy időközben öz. Bitó Istvánné ismeretlen helyre költözött, a tanács, illetve a járásbíró határozatát nem kézbesíthették ki neki. A sikertelen kísérletről szabályszerű jelentés tétett a főpénztárhoz, a könyvvivőséghez, a számvivőséghez és végül a tanácshoz. A tanács pedig kötelezőszerűleg informálta a helyzetről a

járásbíróságot a szükséges további intézkedések megtételét kérve.

Közben multak az évek, a háborúnak is — ha igaz — végeszakadt, forradalmak és ellenforradalmak viharoztak keresztül az országon, Bitó István hősi halált halt katona sirján pedig valahol Volhíniában, vagy a Mázurítavak körül, vagy Prsemysl alatt, lehet, hogy a Doberdón, esetleg Verdun felé, azóta sudár fává szökkenhetett az a kis ág, amit valamelyik ismeretlen bajtársa ültetett a feje fölé. Hat borzalmas esztendő röpült el azóta és most ismét aktuális lett Bitó István hősi halott negyvennyolc filléres hagyatéka. A járásbíró ugyanis sürgető átiratban jelentést kért a város tanácsától arra vonatkozólag, hogy mi történt Bitó István negyvennyolc fillérével, kiutaltatott-e már a törvényes örökösnek, ha igen — mikor, ha nem — miért nem.

A kérdést hétfőn tárgyalta a tanács. A megvastagodott aktatömeg szomorúan sulyosodott a zöldasztalra és Balogh Károly tanácsnok referálása szinte vádlólag zugott bele a szent bürokratizmusba. A polgármester érezte, hogy itt valami lehetetlen dolog történik, hogy az a bizonyos negyvennyolc fillér, Bitó István hősi halott katona elárult hagyatéka a sulyos aktatömegben keresztül szigorú bírójára a formákba merevített közigazgatásnak. Még is kérdezte a tanács plenumától, hogy *nem lehetne-e az egész aktatömeget a levéltárba sulyosítani?*

Balogh Károly azonban zord hangon monddta ki a szentenciát.

— Nem lehet. A járásbíró hivatalos kérdésére válaszolni kell. Értesítjük, hogy özvegy Bitó Istvánné még mindig nem került elő, a főpénztárban letétként kezelt negyvennyolc fillért pedig bélyegtelen nyugta ellenében visszautaljuk a járásbíróshoz.

— Ez történt az Urnak 1917-ik esztendejétől máig. Az aktacsomag a mai határozatából kifolyólag ismét gyarapodik néhány ivvel (*ivenkint tíz korona*) és átvándorol a negyvennyolc fillérel együtt a járásbíróshoz irattárába. Hogy

azután mi történik vele — nem tudjuk. Bitó István hősi halott negyvennyolc filléres öröksége azonban még további eljárást is igényel.

A Tiszába akart ugrani egy uriaszony.

(A Szeged tudósítójától.) Ma délután 3 és 4 óra között ideigazgató öngyilkossági kísérlet történt a Tiszaparton, a közüti hid közelében. Engel Fülöp 23 éves, Vitéz utca 15. szám alatti lakos, Engel Fülöp Gizella-téri élelmiszerkereskedő neje a Tiszába akarta vetni magát. Egy járőr azonban észrevette szándékát, rákiabált a vetkőző asszonyra, aki nyomban összeesett és elájult. A mentők a közkörházba szállították, ahol még az esti órákban sem nyerte vissza az eszméletét. Az eddigi megállapítások szerint a szerencsétlen asszony sulyos idegbajt kapott.

Az öngyilkossági kísérletnek, amely ma délután a Tisza partján lejátódott, szomorú előzményei vannak. Engel Fülöp és neje ugyanis ez év január 5-ike óta valóságos kálváriát járnak, mert R. főhadnagy Vitéz-utcai lakásukat, amelyben *nyolc évig laktak*, elrekviráltatta és január 5-én kilakoltatták abból Engelt, feleségét és két kis gyermeküket. A lakásnak egyik szobáját azonban nem vették el, hanem Engel sógornőjének utalták ki. Itt aludtak Engelé egy darabig, majd a főhadnagy kérésére szállodába mentek lakni, mert a lakáshivatal többszöri lakásigénylésüket is elutasította.

Engelék ezalatt anyagilag valósággal tönkrementek, úgy hogy néhány hét múlva ismét kénytelenek voltak visszaköltözni sógornőjük Vitéz-utcai szobájába. Közben egyik gyermeküket örökbe adták, hogy nélkülözéseiken könnyítsenek. Tegnap sógornőjük hirtelen rosszul lett. A kihívott orvos gyógyszerrel rendelt neki. A gyógyszer Engel Fülöp né csináltatta meg, *mire azonban visszaért az orvossal, a lakást zárva találta.* A körletparancsnok ághoz ment panaszra, ahol azonban nem orvosolhatták baját, *Emiatt már délelőtt, a tiszt pavillonból kijövet, a Tiszának rohant és csak férje tudta megakadályozni öngyilkosságát.*

Engel és neje panaszt tettek a rendőrségen és a lakáshivatalnál is, *de sehol sem kaptak segítséget.* Délután mégis sikerült az orvosságot sógornőjük lakásába juttatniok. Engelné erre látszólag megnyugodott és a délután folyamán azzal az igérettel vált el férjétől, hogy nem tesz kárt az életében. Egy ismerősét kereste fel ezután, ahonnan szintén a látszólagos nyugalommal távozott el. Innen a Tiszaparra ment, ahol az izgalmas öngyilkossági kísérlet lejátódott.

A fiatal asszonyban pusztán ez a lakásügyi kálvária érlelte meg az öngyilkosság gondolatát. A lakásrekvirálás, mint hivatalos helyről értesítünk, amiatt történt, hogy Engelné 150.000 korona ellenében hajlandónak nyilatkozott lakásukat egy kisebb lakásért elcserélni. Az ajánlattevő rendőrkézre juttatta az ügyet és a *kihágási bíróság el is ítélte Engelnét a dolog miatt.* Midez azonban nem lett volna indok arra is, hogy lakásukból kitegyék őket és a szerencsétlen asszonyt különösen az bántotta, hogy a *főhadnagy nem is lakott az elrekvirált lakásban, csak néhány butoradarabot szállított oda.* Ma pedig, amikor sulyos beteg magányosan fekvő nővérétől a lakás új bérloje úgy őt, mint férjét ki-zárta, végleg elkeseredett az asszony és az öngyilkosságra szánta el magát. A közkörházban sulyos ideglázban fekszik és felépülése csak néhány hét múlva remélhető.

Bombamerényletet követtek el

a kajrói angol katonai főhadiszállás ellen. A merénylők két bombát dobtak. Az egyik egy egyiptomi katonát megölt s több egyiptomit megsebesített, a másik nem robbant fel.

Dublinban

az ír szabadállam csapatai bombagyárat fedeztek fel. Dublin közelében, nyílt területen egy fiatalember holttestére akadtak. Megállapították, hogy az illetőt lesből lőtték le.

Harding,

az Unió elnöke aláírta azt a törvényt, amelynek értelmében a háboru alatt zár alá vett tulajdonát visszaadják tulajdonosuknak azzal a feltétellel, hogy a visszatérített érték semmiesetre sem haladja meg a 10.000 dollárt.